I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 12. Stockholm den 8 september 1945.

TAKTIK OCH PRINCIPDEBATTER BLAND DE SPANSKA SYNDIKALISTERNA.

(IAA) Inom den spanska syndikalistiska rörelsen har under flera år pågått en debatt angående ställningen till staten, regeringsmakten, parlamentarismen samt spörsmålet om samarbete med andra organisationer. Debatten har helt naturligt som regel varit knuten till den speciella situation den spanska arbetarrörelsen, särskilt den syndikalistiska delen av densamma, befinner sig uti. De avvikelser från de syndikalistiska riktlinjerna som från sina håll förordats och beslutats har av dess anhängare själva mera betecknats som tillfälliga taktiska avvikelser, framtvingade av situationen, utan bestående giltighet för framtiden.

Då det kan vara av intresse även för andra länders syndikalister att följa denna debatt skall jag här nedan på basis av officiella dokument något redogöra för densamma.

Först en mycket kort orientering angående den spanska syndikalistiska rörelsens omfattning och utbredning. I själva Spanien arbetar den syndikalistiska organisationen illegalt. Har sitt organisationsnät bra utbyggt. Haft landsomfattande konferenser och i spetsen för organisationen arbetar en nationalkommitté. Regionalkommittéerna äro även i arbete. Utger tidning och är den största illegala arbetareorganisationen i Spanien. Bland de efter inbördeskriget emigrerade spanska syndikalisterna ha även ledes i utlandet stora sammanslutningar bildats. Den största är i Frankrike. På dess konferens i Paris i våras voro 423 lokala organisationer representerade med ett sammanlagt medlemsantal av cirka 42,000. De spanska syndikalistiska emigranterna i Frankrike utger ett 10-tal tidningar.

Ganska stora organisationer finnes bland de spanska syndikalistiska emigranterna i Mexico och Nord-Afrika. I England, Argentina, Chile, Förenta staterna, Sverge m.fl. länder finnes liknande spanska syndikalistiska sammanslutningar, i en del länder med egna tidningsorgan.

Som regel kan sägas att samtliga dessa grupper, liksom organisationer i själva Spanien, förorda det största möjliga samarbete med andra ärliga antifascistiska grupper. Detta med främsta syfte att störta Franco och hans system. I en deklaration från kamraterna i Spanien teckna denna inställning på följande sätt; " Den revolutionära syndikalismen måste deltaga i det sociala kriget, ensam och i samverkan med andra. Utan att inställa sin egen verksamhet - vilken alltid skall fortgå - måste den sluta överenskommelser och utarbeta grundvalar tillsammans med andra riktningar. Den måste välvilligt acceptera samarbete med alla de anständiga antifascistiska krafter, som ha samma omedelbara mål för att därmed uppnå vad vi skulle vilja kalla för brådskande mål. Samtidigt måste syndikalismen medvetet bevara sitt oberoende för att därmed i fortsättningen behålla full aktionsfrihet, vilket är mycket viktigt".

I ett avsnitt går samarbetstanken längre. Detta då det gäller samarbete med UGT, den reformistiska landsorganisationen. Samarbete mellan två organisationer på det ekonomiska kampfältet för gemensamma revolutionärt samhällsomdanande uppgifter.

Gruppen kring tidningen CNT i Mexico, i vars spets stod Garcia Oliver, gick ganska tidigt in för CNT:s deltagande i regeringen efter Francos fall. Man förordade till och med samarbete med kommunisterna. Man betraktade emellertid denna kommande regering mera som en revolutionsjunta, vilken inte kan jämställas med en regering i vanlig bemärkelse. I argumenteringen för denna uppfattning hänvisar man exempelvis till den första ryska rådsregeringen, till den s.k. Radan i Ukraina under anarkisten Machnos ledning, samt till rådsregeringen i Bayern efter förra världskriget, i vilken rådsregering anarkisterna Landauer och Mühsam verksamt deltogo. Dessa s.k. regeringar betraktades som revolutionsjuntor i spetsen för landet under en socialrevolutionär omvälvning.

Den andra spanska CNT- gruppen i Mexico, gruppen omkring tidningen " Solidaridad Obrera" ansåg att CNT inte hade anledning att fatta ståndpunkt till detta spörsmål förrän Franco störtats, I övrigt vidhölls

CNT:s gamla inställning till dessa problem.

Båda grupperna voro dock överens om att en av de främsta förutsättningar för CNT:s eventuella deltagande i en sådan revolutionsjunta är att densamma godkänner de förändringar som de revolutionära massorna själva genomförde efter den 19 juli 1936, på det sociala och ekonomiska området. De framhöllo även att den socialistiska omdaningen i själva verket inte kommer att bero på CNT:s deltagande i politiska institutioner utan, som en av CNT:s medlemmar uttryckte sig, " på den moraliska styrkan samt den tekniska och organisatoriska förmågan hos det spanska folket och dess organisationer."

Frågan framkallade emellertid en omfattande, i många fall hetsig debatt, en debatt som avspeglade sig inte endast i Mexico, utan även bland de spanska grupperna i andra länder. En gammal spansk anarkosyndikalist, Floreal Ocana, skrev exempelvis i Cultura Proletaria i New York: " Inom de politiska partierna kan man missbruka människomassornas förtroende tusen gånger, men inom den frihetliga rörelsen kan man göra det endast en gång. CNT, FAI och det frihetliga ungdomsförbundet skola veta att uppfylla sina revolutionära plikter i största utsträckning, mera fullständigt än under åren 1936 - 1939. Vi beklaga dem som - högfärdiga över de politiska befattningar som de innehade under revolutionen - ha förlorat förtroendet till producenterna, förakta folket, drömmer om att bli deras ledare och chefer; men de komma helt enkelt att krossas av vår rörelses organisatoriska och skapande förmåga."

På en konferens som de i Nord- Afrika vistande spanska syndikalisterna höll 1944 protesterades i ett uttalande mot de i Mexico framförda planerna om accepterandet av staten och regeringsarbete, i vilket uttalande det bland annat framhölls: " De ha förrått vår rörelse, har skadat dess intressen genom att offentligt intaga en hållning som står i motsats till vår rörelses uppfattning. De ha övertagit förpliktelser, och ingått kompromiss med vår rörelses fientliga krafter och har därmed gynnat arbetarfiendernas planer och tjänar bolsjevikernas upplösande krafter."

Senare ha misshälligheterna inom den spanska syndikalistiska rörelsen i Mexico fjärmats och medlemmarna ha på en konferens på nytt understrukit den revolutionära syndikalismens principer. De båda stridande grupperna ha numera sammanslutits till en. Enighet har uppnåtts men på

vilken grund har ännu inte meddelats. Ej heller har meddelanden inkommit vilken ställning CNT i Mexico intagit till den nyss bildade spanska exilregeringen. Så mycket kan dock sägas att CNT varit erbjuden plats i denna regering.

De spanska syndikalister som befinna sig i Nord- Afrika ha från början intagit en klar syndikalistisk ståndpunkt och gör det ännu. På sin konferens i Alger 1944 framhölls bland annat i ett uttalande:

"Vi ratificera av hela vårt hjärta, entusiastiskt och fullständigt de anarkosyndikalistiska principerna, vilka måste inspirera verksamheten för alla dem, som ärligt och troget sina idéer deltaga aktivt i den frihetliga rörelsen. Konferensen ansluter sig till de beslut som fattades på CNT:s kongresser i Madrid 1931 och i Zaragoza 1936, vilka beslut måste betraktas som riktlinjer för vår verksamhet, så länge de inte på grund av nya omständigheter måste revideras. Konferensen anser att denna förklaring har sin stora betydelse, särskilt därför att våra principers bärkraftighet återigen bekräftats genom erfarenheterna och att situationen kräver denna ratifikation av vår rörelses alla grenar, CNT, FAI och den frihetliga ungdomsrörelsen."

I Frankrike har delade meningar gjort sig gällande, vilket även återspeglats i de beslut som gjorts under skilda perioder. Under tiden 8 - 13 oktober 1944 höll de spanska syndikalistiska emigranterna en konferens i Toulouse. Enligt en rapport, via Nord-Afrika, gjorde sig två tydligt utpräglade riktningar gällande under konferensens förhandlingar. Den ena önskade samarbete med de andra antifascistiska riktningarna med rent revolutionära syften och den andra som omedelbart önskade deltaga i bildandet av en organism vilken får i uppdrag att samordna och kontrollera alla antifascistiska sektorers aktioner, tills rörelsen på en allmän konferens eller kongress fastslår sin ställning. Den sistnämnda riktningen dominerade. Ett uttalande gjordes vilket bland annat innehåll följande punkter:

a) Organisationen lovar samarbeta med samtliga andra antifascistiska element för att störta fascismen och som sådana betraktas alla organisationer och partier som kämpade mot den spanska fascismen under perioden 1936 - 1939.

b) Den frihetliga rörelsen betraktar som fortfarande existerande de framgångar som uppnåddes efter 1936 och i denna anda kommer den att övertaga medansvar för den regering som garanterar dessa krav.

c) Den frihetliga rörelsen kommer inte att deltaga i någon regering och stödja densamma om inte denna garanterar de krav som framfördes i föregående stycke.

CNT i Frankrike ingick sedermera i Junta Espanola de Liberación (Spanska Befrielsejuntan), vilken bildades den 24 oktober 1944.

Denna inställning väckte genmäle från spanska syndikalister, inte endast i Frankrike utan även i Nord-Afrika och England. I en skrivelse som CNT- organisationen i Nord- Afrika sände till CNT:s generaldelegation i Mexico säges därom bland annat:

" ... Med verklig otålighet önska vi veta om generaldelegationen har mottagit alla handlingar angående rörelsen i Frankrike. Den hållning, som intagits av våra kamrater därstädes gör ess allvarliga bekymmer. Ty den är icke den lämpligaste utan snarare motsatsen. Vi anse den skadlig och oklok. Den rapport, som godkändes av det i Toulouse hållna sammanträdet - av vilken vi sända er en avskrift, utgör en felaktig framställning av rörelsen, främmande för hela vår ideologi. Så ha vi beskrivit den i alla våra brev. Vi framlägga för er våra speciella synpunkter inför de mäktiga skäl, som föranlett dem att fatta dylika beslut. I vårt sista brev skrevo vi till dem: " Vi ha alltid ansett att det är nödvändigt att samla de antifascistiska krafterna, men denna samling bör vara begränsad till de konkreta målen: att knäcka Franco-regimen och säkerställa vårt folks frihet att självt besluta om sin framtid. Vi anse att det inte är nödvändigt att utvidga detta samarbete och detta så mycket mindre som detta utvidgande kunde föranleda eftergifter, vilka under vissa omständigheter och övergående icke kunna annat än påverka doktrinen på ett olämpligt sätt... Det förefaller oss över huvud taget otillåtligt och skadligt, att man påtagit sig skyldigheten att deltaga i regeringsansvaret....."

" Vi förstå att ingen politisk- social händelse intill våra dagar har förmått vederlägga eller minska värdet av våra principers skapande revolutionära kraft, utan tvärtom. Undersökningen och analyserandet

av varje politisk-social företeelse visar klart att endast genom att låta sig inspireras av dessa och inrikta sig på att iakttaga dem finner man medlet att realisera en del av den praktiska verkligheten. Detta under förutsättning att man vid varje ögonblick har som vägvisare och ledstjärna för hela rörelsen: " Arbetarnas frigörelse måste vara arbetarnas eget verk". Rörelsens deltagande i regeringen som skulle kunna bildas åtminstone i exilen, rensningen inom dess väsentliga institutioner, d.v.s. ett förstärkande av statens upprätthållande organ, är icke enligt vår mening något lämpligt medel eller någon lycklig väg för att uppnå det mål som vi söka."

De spanska syndikalisterna i England intog samma inställning som kamraterna i Nord-Afrika, vilken de gav tillkänna i flera skrivelser till organisationen i Frankrike.

I själva Frankrike framkallade beslutet i Toulouse häftiga debatter. För och emot, Samma motsättningar gjorde sig gällande i den frihetliga rörelsens press. Medan exempelvis rörelsens huvudorgan, tidningen CNT i Toulouse, försvarade beslutet, gick tidningen Solidaridad Obrera i Paris till kamp mot detsamma. På en konferens som CNT:s XI regionalfederation höll i Paris under januari månad 1945 avgav redaktionen för Solidaridad Obrera en deklaration vari bland annat sägas: [illegible] " Vi äro anarkosyndikalister, och därmed antipolitiskt inställda och motståndare till varje regering, d.v.s. till varje makt som exploaterar massans dumhet och begagnar sina maktmedel för att genomföra lagar vilka påtvingas människorna med våld. CNT är en organisation för proletariatet som syftar till en total ekonomisk omdaning av det nuvarande kapitalistiskt ekonomiska systemet, genom att expropriera jorden, fabrikerna, verkstäderna och produktionsmedlen och som upplöser regeringen i och med utsugningssystemets försvinnande i det nya, av fria producenter uppburna ekonomiska systemet. Varje publikation som utges av CNT måste vara trogen dessa grundsatser och upprätthålla en orientering som står i överensstämmelse med idealen. Allt annat vore förräderi eller avvikelse, och vi vill varken det ena eller det andra."

Pariskonferensens beslut blev att " Solidaridad Obrera" skall fortsätta med samma orienterin som hittintills, d.v.s. med propaganda för de anarkosyndikalistiska principerna och den direkta antipolitiska

och antistatliga aktionens taktik, och på detta sätt bekräfta kongressbesluten i Madrid och Zaragoza.

Dagarna den 1 - 12 maj i år hölls i Paris som förut nämnts en landsomfattande konferens för att då även taga under omprövning det omtvistade problemet. Konferensen beslutade upphäva den på konferensen i Toulouse under oktober månad 1944 antagna resolutionen. Kongressen avböjde dessutom varje medarbete i regering och fastslog en ratificering av de anarkosyndikalistiska principer som antogs på CNT:s reguljära kongresser i Spanien och som alltid tjänat som riktlinjer för CNT:s arbete.

I beslutet underströks således den revolutionära syndikalismens principer. Medlemskapet i Junta Espanola de Liberacion bibehölls dock, men med andra utgångspunkter, vilka begränsades till gemensam kamp för Francos störtande. Samarbetet med UGT skulle dock sträcka sig längre.

Beträffande rörelsen i själva Spanien, så intog denna, till att börja med samma inställning som CNT:s medlemmar i Afrika, Mexico, England och nu senast i Frankrike. De framhöllo exempelvis att Spaniens konstitution av år 1931, som socialdemokraterna och republikaner närmast ville återupprätta, måste betraktas som föråldrad och att en ny period måste anses ha börjat i och med 1936 års revolutionära framsteg.

Under den oerhörda förföljelse som CNT varit utsatt för under sitt illegala arbete blev det allt mer en tvingande nödvändighet att söka kontakt med alla de andra grupper som ärligt kämpade mot Franco. Samma önskan kände de övriga grupperna. CNT var störst och hade den bäst utbyggda illegala organisationsapparaten. De övriga rörelserna voro mindre och splittrade. CNT gjorde allt för att få denna splittring inom de övriga organicationerna likviderad och CNT hjälpte socialdemokraterna, UGT och till och med republikanerna i deras rekonstruktionsarbete, för att sedan vinna dem för gemensamt arbete.

De samverkande organisationerna bildade under oktober månad 1944 den s.k. Alianza Nacional de Fuerzas Democraticas (De demokratiska gruppernas landsomfattande allians) Bakom detta samarbetsorgan stå följande organisationer: CNT, UGT, De Förenade Republikanska Partierna och Socialistiska Partiet. I det dagsprogram som upprättes av alliansen ingick bland andra följande två punkter, vilka måste betecknas som de viktigaste:

1. Återställande av den republikanska regimen.

2. Bildande av en demokratisk regering som övertar hela makten- tills den har konsulterat folkets vilja - och stöder sig därvid på de representerade partierna och organisationerna.

Det kan inte sägas att ovanstående, som CNT:s nationalkommitté underskrev, står i samklang med den syndikalistiska åskådningen. CNT:s nationalkommitté försvarar sig dock med att det under en oerhörd svår situation gällde att " fastslå rörelsens tillfälliga inställning." De spanska kamraterna erkänna klart att det är ett avsteg från de traditionella principerna och beteckna avstegen som en av situationen nödvändig kompromiss. I en rapport från Spanien som kommit IAA :s sekretariat tillhanda säger CNT:s nationalkommitté därom bland annat:

" Rörande våra kompromissers huvudlinje så var det största stridsämnet frågan om man skulle betrakta 1931 års författning som övervunnen eller inte. Republikanerna ville enkel återgång till 1931 års legalitet, medan vår nationalkommitté yrkade på öppnandet av en ny författningsgivande period, som skulle skapa en ny grundval för det nationella livet. Det var omöjligt att tvinga de andra till medgivanden, och eftersom det var omöjligt att fortsätta i detta dödläge, krävde nationalkommittén av distriktssammanslutningarna ett förtroendevotum för att utröna hur långt man fick gå med de nödvändiga medgivandena. Efteråt accepterade vi som utgångspunkt de i 1931 års författning förankrade fri- och rättigheterna, medan till och med republikanerna förklarade för oss att den formella kompromissen endast har relativ betydelse. Detta med hänsyn till utlandet, men att det inne i landet faktiskt endast de verkliga förhållandena kommer att bestämma de gränser inom vilka utvecklingen kommer att röra sig. Vad oss beträffar, så gå vi in för erkännandet av de revolutionära landvinningar som folket tillkämpade sig åren 1936 - 1939, med utgångspunkt ifrån att det då påbörjade kriget inte är avslutat än."

Så långt CNT:s nationalkommitté. Citatet lämnar en god bild över den situation CNT i Spanien står inför och för dess inställning just nu.

Från de spanska syndikalisterna i Afrika, Frankrike och England ha anmärkningar gjorts mot kamraternas ställningstagande i Spanien, men med inseende av den svåra situation de befinna sig uti, så är kritiken mild, framför allt mycket kamratlig. I ett cirkulär till lokalgrupperna framhåller exempelvis nationalkommittén i Afrika:

" Utan att vilja blunda för verkligheten, och med fullt erkännande av den förtvivlade situationen i vilken våra kamrater i Spanien befinna sig, dessa kamrater som personligen ha varit tvungna utstå förföljelser och grymt förtryck, anse vi ändå att det ligger något beklagligt i det steg de tagit." Man framhåller vidare, att skulle rörelsen fortsätta på denna linje så skulle det betyda " att vi grundligt ändra hela vårt sätt att känna och tänka och att vi överge de metoder som bilda den enda garantin för de i den revolutionärt syndikalistiska rörelsen organiserade arbetarna". Slutligen uttalas önskan att " vår organisation i Spanien i samråd med de emigrerade frihetliga grupperna återupptaga problemet till behandling, så att man kan komma till en ny lösning som är mera överensstämmande med anarkosyndikalismens principer."

Under den närmaste tiden kommer en kongress i Spanien att taga ställning till dessa problem och om inte förr så efter Francos fall kommer utan tvivel sådana beslut att fattas som understryker den revolutionära syndikalismen. Allt talar därför.

John Andersson.

x x x

DE NORSKA SYNDIKALISTERNA HA UTGIVIT EN TIDNING.

(IAA) Som förut meddelats förberedde de norska syndikalisterna inom Norsk Syndikalistisk Federation utgivandet av en tidning med namn Solidaritet. Första numret har nu utkommit. I tidningens första artikel avgives följande deklaration:

" Mer än fem långa år har gått sedan vår tidning " Alarm" blev stoppad av nazisterna. Ingen pressfrihet tilläts under det totalitära våldsherradöme som marterade landet under de ohyggliga krigsåren.

"Alarm" började att verka efter förra kriget. Solidaritet efter det senaste kriget.

Båda ha fötts under oroliga tider. " Alarm" förde efter fattig förmåga propaganda för den internationella revolutionära kampen, vilken allena kan föra de arbetande massorna fram till den sociala frigörelsen från löneslaveri och förtryck. Den kämpade för dessa ideal in i det sista, och det är ingen skam att den även föll på sin post.

Vi lova att " solidaritet" skall följa denna ärorika tradition som talesman för de internationella syndikalistiska idealen som uppbäres

av Internationella Arbetarassociationen - IAA.

Namnet " Solidaritet" har en god klang bland alla målmedvetna arbetare. Det är solidariteten som är drivkraften i vår frihetskamp. Från vissa håll söker man att ersätta detta begrepp med disciplin. Disciplinen är kadavermässig underkastelse, solidaritet är ett självständigt och frivilligt lämnat bidrag till sammanhållningen. Endast genom den kunna vi föra våra krav och våra idéer fram till seger.

Må därför vår tidning finna den rätta förståelsen hos arbetarklassen."

x x x

SPANJORER I TYSKA DÖDSLÄGER.

(IAA) Olika spanska syndikalistiska tidningar börja nu att offentliggöra dokument som belyser det fruktansvärda öde de spanska emigranterna genomgått efter tyskarnas invasion i Frankrike. Tidningen So - lidaridad Obrera, Alger, rapporterar i sitt nummer av den 19 juli 1945, att de båda syndikalistiska kamraterna Jaime Sosias och Juan Rodriguez , tillsammans med flera kompanier utländska arbetare i fransk tjänst föll i tyskarnas händer i Dunkerque den 4 juni 1940.

Under brutala former tvingades de att marschera till Tyskland där en spansktalande tysk officer hälsade dem välkomna som röda grisar, varefter de överfördes till arbetslägret; Gusen 2. Redan under marschen till Tyskland hade sjuka och gamla likviderats med nackskott, men nu började ett massmördande utan like. Fångarna måste bygga underjordiska lokaler för hemliga flygplansfabriker, varvid massor av spanjorer dödades genom oavbrutna olycksfall. De fångar som inte längre ansågs vara arbetsdugliga, transporterades till en särskild barack, där de fick en insprutning som dödade dem inom några minuter. Ibland, när insprutningsvätskan hade tagit slut, gick en SS- man in i barackerna och dödade fångarna med en yxa. Vid sådana tillfällen brukade nazisterna förklara: " I dag ha vi inget material för utställandet av pass", vilket regelbundet framkallade största munterhet hos bödlarna.

Enligt " Solidaridad Obrera" rapporterar dödades i Gusenlägret ungefär 30.000 människor, flertalet judar, men högsta siffran därefter nåddes av spanjorerna. Sedan kom polackerna. Av 8.000 spanska antifascister som kom till Gusen 2 överlevde endast 400.

Ett annat läger som blev ödesdigert för tusenden spanjorer var Mathausen. I Mathausens gaskamrar dödades 200 å 500 personer samtidigt.

" Solidaridad Obrera" i Paris offentliggör sedan många veckor tillbaka listor över de i Mathausen och Gusen 2 mördade spanjorerna. Listorna publiceras å tidningens hela första sida, där namn följer på namn. I de båda omnämnda koncentrationslägren flydde nämligen nazibödlarna undan de annalkande allierade trupperna, varför spanjorerna kunde lägga beslag på de båda koncentrationslägrens arkiv. Det är detta arkivmaterial som nu publiceras i våra spanska syndikalistiska tidningar.

x x x

TILL VÄRLDSOPINIONEN, TILL ALLA FRIA MÄNNISKOR !

(IAA) De spanska syndikalisterna i Frankrike, den största sammanslutningen av spanska antifascister i landet, omfattande över 40.000 medlemmar, har riktat ett lidelsefullt manifest till världsopinionen. Ett ex. av manifestets franska upplaga ligger framför oss. " Fascismen" sägs det i manifestet, " har besegrats i Europa. De demokratiska nationernas trupper ha tillintetgjort Tysklands och Italiens militärmakt. Allt vore fullständigt slut för fascismen i Europa om man även hade återställt de mänskliga rättigheterna i det land där kriget började, där hela katastrofen utkläckts, där demokratierna inte förstod att kväva den i sin linda, Spanien. Därför vänder sig den spanska frihetliga rörelsen i emigrationen till hela världen.

Terrorn i Spanien fortsätter. På samma sätt som nazistbödlarna mördade i Buchenwald intill sista ögonblicket, tills de allierade trupperna ryckte in i Weimar, fortsätter den spanska fascistiska falangen mot massavrättningarna. " Dödandet av en människa till den ärorika rörelsens försvar är inte något brott", heter det i ett spanskt dekret riktat till falangen. Världen känner till de tyska koncentrationslägrens ohyggligheter, men vet man vad som sker i koncentrationslägren på andra sidan Pyrenéerna? Människor bli fängslade och inspärrade i Madrids, Barcelonas, Valencias och Zaragozas underjordiska fängelser. En vacker dag sammanför man dem i grupper å 30, 40 och 50 stycken, ställer dem inför en liten klick falangister, vilka äro utklädda som domare, vilka dömer dem till döden, utan något som helst försvar, utan process, utan förhör. De avrättas omedelbart med kul-

sprutor. Andra mördas i fängelsehålorna.

Det spanska folket lever under en fruktansvärd terror. Falangen, Civilgardet och kolonialtrupperna är förtryckets verktyg. När regimens bödlar inte kan finna den man söker anhålla, taga de hans hustru och barn och dödar dem i stället.

Antifascisterna i alla länder måste äntligen begripa Spaniens nödläge och dess problem. De demokratiska nationerna få inte längre tolerera att det finns ett land där rätten och mänskligheten äro annulerade.

De demokratiska staternas undfallenhetspolitik i spanska frågan under åren 1936 - 1939 framprovocerade kriget. Den ännu i dag praktiserade noninterventionspolitiken gentemot Spanien, konserverar en pesthärd i Europa, varifrån giftet åter kan sprida sig över alla länder.

Kom det spanska folket till hjälp ! Kräv överallt avbrytandet av de diplomatiska förbindelserna med Franco, ty Franco och falangen likviderade på fascistiskt mönster en fullt legal regering i Spanien.

Om alla folk vidtager sina åtgärder mot falangistregimen kan även det spanska folkets konspirativa verksamhet mot Franco bära frukt.

Den spanska frihetliga syndikalistiska rörelsen i Frankrike, under samverkan med rörelsens underjordiska nationalkommitté i Spanien, vänder sig till alla arbetarorganisationer och vänsterpartier i alla länder, till de intellektuella, konstnärerna o.s.v. och uppmanar dem till beslutsam aktion mot den fascistiska regimen i Spanien, vars fortsatta existens är en skymf mot demokratierna och skam för civilisationen.

x x x

SPANSK GRUPP I STOCKHOLM.

(IAA) I Stockholm har en del landsflyktiga CNT- medlemmar bildat en spansk frihetlig grupp. Uppgiften är att skapa en bättre samverkan mellan de landsflyktiga spanska kamraterna. Genom IAA:s förmedling ha förbindelser knutits med de spanska CNT- medlemmarna i Frankrike, England och Mexico.

Vi vill ej uttala den förhoppningen att denna lilla organisation skall bli särdeles långlivad. Alla dess medlemmar längta tillbaka till Spanien och så fort Franco störtats, vilket troligen sker, komma de omedelbart att resa åter till Spanien för att deltaga i CNT och dess arbete. Och då kommer naturligtvis dess organisation i Sverge att åter nedläggas.

x x x

SYNDIKALISMEN I FRANKRIKE.

(IAA) Före kriget arbetade i Frankrike en sektion av IAA, Confederation General du Travail Syndicaliste Revolutionnaire-CGTSR. Förbindelserna med IAA slogs så småningom sönder av kriget och under de sista 3 till 4 åren ha förbindelserna varit fullständigt brutna. Kontakten har nu åter knytits och har IAA:s sekretariat erhållit en del skrivelser samt en rapport som något klargör läget.

I rapporten framhålles att efter CGTSR:s kongress i Limoges 1938, rådde inom organisationen en viss oro, en oro som i första hand berodde på krigshotet. Kamraterna togo parti mot varje krig, även om det kallades antifascistiskt. Vissa personliga motsättningar fanns även inom organisationen. Oron skingrades dock sedan nationalkommittén sammanträtt i Paris och upprättade en ny byrå och en ny aktionskommitté.

Ända fram till krigsförklaringen arbetade den nya byrån för att taga igen det som förlorats på ofruktbara diskussioner och för att återskänka CGTSR den gestalt den borde ha. Arbetet pågick för fullt, nya organisationer bildades och CGTSR såg sitt verksamhetsfält och sitt inflytande vidgas för varje dag som gick.

Inför det nya krigshotet 1939 intensifierades byråns och aktionskommitténs propaganda mot kriget. CGTSR trädde i förbindelse med andra organisationer för att bilda gemensamma aktionskommittéer. Flygblad trycktes och spreds i tiotusental. Trots de bemödanden som gjordes utbröt dock tyvärr kriget. Vi voro de svagaste och vi måste ge vika. CGTSR:s lokaler i Paris stängdes på regeringsorder. Vår tidning " Le Combat Syndicaliste" förbjöds att utkomma. Kämpande kamrater internerades eller kastades i fängelse, bland dem en av organisationens sekreterare. Andra kamrater sökte draga sig undan slaktaryrket. Slutligen inställde sig flertalet av kamraterna - modstulna och nedbrutna - för att draga på sig uniformerna. Likadant var det i landsorten.

Efter en viss tveksamhet blevo de återstående kamraterna herrar över sig själva. Generalkommittén för organisationens fjärde distrikt (Parisrayonen) såg till att aktionskommittén kompletterades samt valde ett nytt utskott. Dessa kamrater kvarstodo i sina funktioner ända till befrielsen.

I Parisrayonen fortsatte CGTSR:s alla organisationer att fungera men de voro oförmögna till varje offentlig aktion. Utskottet och aktionskommittén kunde knappast annat göra än att vara ett organ för förbin-

delser och solidaritet. Det var på denna linje arbetet inriktades men under stora svårigheter. Det viktigaste var att söka upprätthålla kontakten mellan organisationerna så att CGTSR vid första möjliga tillfälle åter kunde framträda. Trots allt utgav CGTSR två broschyrer under denna tid i vilka organisationen på nytt tog ståndpunkt mot alla krig.

Sedan kom den nazistiska invasionen, landsflykten, demarkationslinjen mellan de två zonerna omöjliggjorde förbindelserna mellan den ena delen av Frankrike och den andra. Regimen stödde sig på bajonetterna och CGTSR förstummades helt och hållet. En enda av CGTSR:s organisationer motstod stormen och upplöstes aldrig. Det var metallarbetarefackföreningen i departementet Seine. Det var kring denna organisation som de forna kamraterna återfunno varandra, det var genom dennas motstånd som relationerna kunde bevaras. Verksamheten fortsatte illegalt, CGTSR:s material som fanns i organisationens lokaler vid Quai Jemmapes räddades av kamraterna och har bevarats tills nu.

Under denna period av illegalitet togo CGTSR- elementen initiativ till ett samarbete med andra frihetliga grupper. En slags union bildades bestående av Frankrikes båda anarkistiska federationer, det frihetliga ungdomsförbundet och Entente Syndicaliste, bildad av CGTSR:s gamla element och av syndikalister från den reformistiska landsorganisationen CGT. Denna union bedrev sin verksamhet fram till november 1943. Ett gott organisations- och rekryteringsarbete utfördes under denna tid. Bland annat utgavs den illegala tidningen " L'Action".

Sedan kom befrielsen. Då nazisterna gåvo sig iväg och en relativ frihet återvände, blev kontakten med de stridande kamraterna återupprättad. Metallarbetarorganisationen i departementet Seine återuppbyggdes och ett antal kamrater enade sig om att återupprätta CGTSR. Uppgiften visade sig dock vara svårare än vad som från början beräknades. Särskilt sökte de i CGT organiserade arbetarna utestänga våra kamrater från arbetet vid varven och verkstäderna. Förbindelserna med landsorten var fortfarande svåra att upprätthålla, då post- och järnvägsförbindelserna ännu ej fungerade ordentligt.

Trots svårigheterna insåg likväl CGTSR- medlemmarna och andra revolutionära syndikalister nödvändigheten av att hålla samman, liksom ock-

så nödvändigheten av att upprätthålla förbindelserna med I A A vars principer alla kamrater alltjämt voro eniga om. Det beslutades att bilda en propagandaorganisation: Federation Syndicaliste Francaise - FSF - med anslutning till IAA. I gärning och anda utgör FSF endast en fortsättning av CGTSR men under en annan form.

I princip beslöts kamraternas anslutning till CGT, men att de som inte ville gå in i denna organisation likväl kan ha sin plats i FSF. Det förklaras dock att CGTSR inte är upplöst men är dess arbete vilande tillsvidare.

Arbetsutskottet för FSF håller nu på att organisera förbindelserna och utbreda rörelsen till landsorten. Ansträngningarna ha krönts med framgång. Ett 25-tal avdelningar ha redan bildats och utvecklingen framåt fortsätter. En landsomfattande konferens planeras där riktlinjer för rörelsens vidare arbete skall uppdragas.

Den skriftliga propagandan föres, men under stora svårigheter. Kamraterna meddela därom: " För att sprida våra idéer ha vi gett ut ett organ " L' Action Syndicaliste", dess första nummer hektograferades men trycktes sedan. Trots att vår tidning är helt liten, vars utrymme inte tillåter oss att säga allt ved som skulle behövas, så ha vi att kämpa med de största svårigheter för att få den tryckt. För att kunna ge ut den måste vi köpa papper utanför den officiella marknaden , då vårt organ inte har tillstånd att utkomma, och priserna å sådant papper äro dryga. En broschyr vilken behandlar ämnet " Syndikalismen och staten" utkommer i dagarna. Samarbete har etablerats dels med den inom CGT arbetande kommittén för syndikalistisk samling och dels med den antifascistiska hjälporganisationen SIA.

x x x

PARLAMENTARISM ELLER DIREKTAKTION?

(IAA) Anarkistiska Federationen i England, utgav efter de engelska parlamentsvalen en tidning Direct Action och i tidningens ledande artikel tager man ståndpunkt till dessa. Den skriver därom bland annat:

"Parlamentarismens gagnlöshet visades på ett otvetydigt sätt under valen. Herrar politiker av olika partier avgåvo sina vanliga löftesbostäder, arbete, " social trygghet" o.s.v. De vanliga skräckspökena målades av torymännen. Bevin, Morrison, Attlee & Co tuggade om de tal som

hållits av Mac Donald, Snowden, Thomas & Co, efter förra kriget för demokratin. Det föreföll alltsammans så bekant. Samma gamla gång med samma gamla löften och samma utsikter att få se löftena infriade. Samma blandning.

Nu höra vi emellertid från det industriella området över hela landet talas om tilltagande " övermättnad" och"överflöd", - det vill på rent språk säga längre köer framför arbetslöshetsunderstödsbyråerna. Bostadsnöden förvärras allt mer och mer och livsmedelsbristen upphör icke. Efter vad vi hört komma kolransonerna att i vinter bli mindre än någonsin. Fredens gyllene tider ha kommit tillbaka !

Låt oss klargöra vår ställning ! Det kommer icke, under det kapitalistiska systemet, att bli någon ända på de sociala missförhållanden som möta oss i dag. Ingenting kan därför åstadkommas genom att rösta på herrar politiker. De syfta icke att störta kapitalismen, - bara att reformera den i en del fall. Kapitalisterna komma bara att begagna parlamentets " demokratiska" fasad så länge det passar dem. Om de kände att deras maktställning hotades av något parlamentariskt parti, så skulle parlamentet helt enkelt sättas ur spel.

Man uppnår ingenting genom att rösta. Det enda som ändrar förhållandena är direkt aktion.

Underbostadsbristen efter förra kriget beslagtogo och ockuperade arbetarna med framgång en del hus. Rapporter från Brighton tyda på att " vigilant"-kommittéerna där begagna samma metod för att skaffa bostäder åt demobiliserades familjer. Medan familjer är tvungna att bo 4 á 5 i ett rum i London i dessa dagar, stå dussintals hus tomma i medelklassdistrikten. Botemedlet är ju enkelt nog !

När de underjordiska järnvägarna i London stängdes vid "blitzens" början och det hette att de icke kunde användas som skyddsrum, gingo arbetarna helt enkelt dit ned och ockuperade dem. Myndigheterna stodo maktlösa.

Direkt aktion kan tillämpas på andra områden. Om ni vill ha resultat, så överlåt inte saken till herrar politiker - gör det själva!

Genom att använda direkt aktion komma arbetarna att lära sig att makten är deras om de ha viljan att begagna den. Därifrån är steget

icke långt till revolutionär kamp för att göra slut på kapitalismen och klassväldet genom att upprätta arbetarnas kontroll över industrin.

x x x

Armando Borghi skall deporteras från Förenta staterna.

(IAA) Den italienska tidningen " L Adunata Dei Refrattari", vilken utkommer i New York, USA omtalar, att Armando Borghi skall deporteras från Förenta staterna den 1 oktober. Han kommer troligen att sändas till Italien.

Armando Borghi var på sin tid generalsekreterare för den syndikalistiska organisationen i Italien. Han lyckades att klara sig undan Mussolinis terror och hamnade för ett 20-tal år sedan i Förenta staterna där han tog verksam del i den anarkosyndikalistiska propagandan bland de italienska arbetarna därstädes. På sin tid medarbetade han även med artiklar i SAC:s tidskrift, Syndikalismen.

Redan före kriget beslöt USA:s regering att han skulle utvisas, men på grund av den opinionsrörelse som uppstod mot utvisningsbeslutet så blev det för tillfället uppskjutet. Utlämning till Italien vid det tillfället hade utan tvivel betytt döden för honom.

Nu har den s.k. demokratin segrat i kriget och USA har verksamt bidragit till denna seger. Omedelbart efter segern fick Armando Borghi order att med 14 dagars varsel infinna sig å Ellis Island den 20 juli för deportering. I sista stund blev dock deporteringen uppskjuten till den 1 oktober. Men då kommer den att ske.

Nå, Armando Borghi är kanske inte så ledsen för denna deportering till sitt hemland. Kamraterna i Italien ha länge önskat att han skulle komma tillbaka hem och nu har den " demokratiska" dollarrepubliken hjälpt dem i detta önskemål genom att deportera denna frihetens förkämpe, Armando Borghi.

x x x

DE ENGELSKA RÖDARNA PLANERA LÖNENEDPRESSNING.

(IAA) De finska sjömännen ha nyss hållit kongress i Helsingfors. Representanten från den engelska Sjömans- Unionen, Leonard Bowden, höll å kongressen ett tal vari han bland annat hänvisade till händelserna efter första världskriget, då sjömännen hyllades liksom nu och lovades allt möj-

ligt. Men kort efter det kriget var över försämrades sjömännens villkor. Han framhöll vidare att vissa tecken peka i samma riktning även nu. Redan ha de engelska redarna hotat reducera krigstillägget till hälften från och med oktober och att detsamma skall falla bort helt och hållet till april 1946.

x x x

S I A.

(IAA) Den stora proletära hjälporganisationen; "Solidaridad International Antifascista - SIA - vilken som bekant bildades i Spanien under inbördeskriget därstädes fick snart sektioner i en rad länder. En av de kraftigaste arbetade i Frankrike, där SIA räknade mellan 20 á 30.000 medlemmar och utgav sin egen tidning. På grund av sin aktiva antimilitaristiska inställning blev franska SIA en av de organisationer som upplösstes under kriget och en hel del av dess drivande krafter blevo kastade i fängelse.

Meddelanden som nu når oss omtalar att SIA i Frankrike reorganiserats. En konferens som beslutat därom har under juli månad hållits i Toulouse. De spanska syndikalister som vistas i Spanien ha även byggt upp den spanska SIA . Mellan de båda länderna har ett intimt samarbete upprättats med representanter i varandras nationalkommittéer.

Närmaste uppgiften för SIA är att forcera hjälpverksamheten för det kämpande spanska folket. I ett upprop säges därom: " Vår plan går ut på att hjälpa det förtryckta Spanien. Utan att avstå från den allmänna hjälpande uppgiften som SIA har, anse vi i dag att den huvudsakligaste hjälpen skall tillföras våra kamrater i Spanien, för att hjälpa dem som befinna sig som fångar i fascismens klor, detta med hänsyn till det faktum att med de spanska problemens lösning sammanhänger många olika frågor, exempelvis de krigsskadades läge, den politiska emigrationens problem o.s.v.

x x x

EN FRIHETLIG RÖST FRÅN DIKTATURENS BRASILIEN.

(IAA) Ett 10-tal år före det nu avslutade världskriget hade IAA en sektion i Brasilien, vilken dock undertrycktes av den segrande reaktionen. Enskilda kamrater ha dock fortsatt arbetet och propagandan

och i görligaste mån stått i förbindelse med IAA:s sekretariat. Men censuren har lagt stora hinder i vägen. Många meddelanden som sänts från båda hållen ha kommit bort.

En av dem som fortsatt propagandan i Brasilien har varit en gammal tysk kamrat som särskilt bedrivit sin verksamhet bland de många tyska arbetare som befinna sig i Brasilien. När nu censuren lättat något söker han på nytt kontakt med IAA och i ett brev till IAA som nyss anlänt framhåller han att när nu kriget i Europa är slut gäller det att upptaga kampen för rättvisan eller rättare sagt fortsätta den. Han framhåller att nazifascismen ännu är mycket stark i Brasilien samt tillägger:" Under långa år var jag i Brasilien så gott som ensam att öppet bekämpa nazifascismen. Mina tidningar - Aktion, Alarm och Das Deutsche Buch - blevo förbjudna, mitt tryckeri förstördes, min bokhandel likviderades och jag själv hamnade flera gånger i fängelset. När Brasilien år 1942 inträdde i kriget på de alliérades sida, skapade jag en antinazistisk rörelse samt deltog under januari månad 1943 på en stor antinazistisk kongress, vilken hölls i Montevideo, Uruguay. När 1943 det tyska språket blev förbjudet att användas i tryck i Brasilien så köpte jag mig en gammal skrivmaskin och lärde mig utan hjälp av lärare att skriva. Och dock var jag då nästan 70 år gammal. Dessutom köpte jag mig en gammal dupliceringsmaskin och sedan juli månad 1944 utsänder jag varje månad per post till hela Brasilien ett cirkulärbrev i 500 ex. varje brev 4 sidor, 18.000 bokstäver. Jag skriver med endast ett finger och gör många felslag, men efterfrågan å mina cirkulärbrev är stor. Jag gör hela arbetet ensam, men mina vänner från sex stater hjälper mig med omkostnaderna. Jag hoppas att ni får detta brev och mina informationer. Får jag svar så skriver jag mer. Jag fyllde 72 år under februari månad.

Vi ha återgivit dessa rader därför att de visa att även under de mest svåra förhållanden kamrater finnes som segt och ihärdigt arbeta för de frihetliga idéerna. Detta ger trots allt styrka åt vår internationella rörelse och dess idéer.

x x x

KÄNDA SYNDIKALISTER SOM ÖVERLEVT KRIGET.

(IAA) Förbindelserna med de kamrater som stodo i förgrunden

inom respektive länders syndikalistiska rörelser bröts i och med krigets utbrott. En del fingo ge sina liv under krigets helvete, andra blevo kastade i fängelse och konoentrationsläger och andra gingo " under jorden" och fortsatte kampen. Trots allt ha många av de kända syndikalisterna klarat sig igenom med livet och söker på nytt kontakt med kamraterna i andra länder och med IAA:s sekretariat.

x x x

Albert de Jong, vår internationellt kände holländska kamrat, har givit sig tillkänna. Han lever således och är av oss anmodad att sända rapporter från Holland angående arbetarnas kamp därstädes, och då särskilt om den syndikalistiska rörelsen. Om den arbetar och i så fall under vilka förhållanden.

x x x

Från Frankrike har IAA:s sekretariat fått meddelande från den gamla franska syndikalisten Pierre Besnard. Redan före kriget hade han nått pensionsåldern, men trots att han nu är gammal fortsätter han kampen och propagandan för syndikalismens idéer.

x x x

Av en artikel i Boletin för den 15 juli, en tidning som utgives av spanska syndikalistiska emigranter i Aynes, Frankrike erfar vi att Horacio Prieto lever. Han har nämligen skrivit artikeln ifråga. Prieto var en av CNT:s representanter på SAC:s tionde kongress 1938. Han har således klarat sig igenom krigets helvete.

---oooOooo---

I.A.A. PRESSTJÄNST
INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 13. Stockholm den 27 september 1945.

FRANKRIKES ÅTERUPPBYGGNAD.

(IAA) På begäran av IAA:s sekretariat har vår gamle vän och kamrat Pierre Besnard i Paris skrivit nedanstående artikel om hur de franska revolutionära syndikalisterna se på frågan om Frankrikes återuppbyggnad:

x x x

Som alla länder, vilka varit ockuperade av Hitlers band har Frankrike blivit bokstavligen utplundrat. Dess näringsliv är så gott som förintat: dess järnvägar, dess hamnar, dess landsvägar, dess industri, dess jordbruk börjar endast mycket långsamt återupptaga sina funktioner och allt måste återuppbyggas helt nytt om man vill undgå svälten och massarbetslösheten som hotar framspringa ur rådande förhållanden.

Isolerade, icke samordnade ansträngningar ha gjorts från arbetarnas sida för att reparera broar, vägar, kanaler; för att så gott det går reparera järnvägsmaterialet och hamnarna, industrins och jordbrukets maskinpark, men det fattas i Frankrike alltför mycket material och råvaror för att kunna genomföra detta arbete verkligen effektivt och sätta i gång med produktionen i tillräcklig stor skala, samt reorganisera det moderna näringslivet i hela dess utsträckning.

För att uppnå detta resultat, d.v.s. återuppbygga fabrikerna, bygga hus, göra jordbruket effektivt, behövs det en omfattande arbetsplan för en hel rad med år, samt utföras efter vissa riktlinjer. Men planen fattas ännu.

Den ena riktningen föreslår näringslivets förstatligande, kallad också för " nationalisering", andra kräver verkliga industriella nationaliseringsåtgärder, andra, återigen, talar om statliga socialiseringsaktioner eller socialisering rätt och slätt. Och vi som syndikalister föreslå alla produktionsmedlens, cirkulationens, utbytets och konsumtionens " syndikalisering".

Vi för vår del vi tro inte på förstatligandets eller statliga socialiseringsåtgärders välsignelser, men anse att syndikaliseringen kan lösa det stora problem som vi stå inför, och inför alla folk efter denna exempellösa kamp som har kastat överända alla den gamla liberalismens principer inom det kollektiva och det individuella näringslivet.

Som väntat, har den reformistiska landsorganisationen, CGT tagit ställning för industriella nationaliseringsåtgärder som stå på organisationens program alltsedan 1919, då dessa krav efter första världskriget formulerades, men man tänker inte på att denna epok har gått, att denna tids lösningar äro föråldrade.

Nationalisering och socialisering(statlig eller industriell).

Så vitt vi kan förstå, är det nationaliseringens mening att till statens förfogande ställa alla gruvor, industrin och kreditväsendet, som i dag befinner sig i bolags - eller privat ägo. De gamla ägarna skola få skadestånd, samt efter sina önskningar få platser i de reorganiserade företagens ledning. Detta betyder att lämna allt så som det är för närvarande, och att ersätta den privata ordningen genom en statlig sådan. Man skulle på detta sätt ersätta en övervunnen ekonomisk ordning genom en annan som kan anses föråldrad sedan 30 år tillbaka. Man skulle på denna väg installera en byråkratisk regim som är invecklad, svårhanterlig och kostsam samt oräntabel. I stället för den privata eller bolagsägda ekonomin skulle man sätta den ansvarslöshetens ordning som är så betecknande för alla statens verk. Av alla dessa och hundra andra skäl, sdm man skulle kunna anföra i detta sammanhang, äro vi mot nationaliseringen, även i den industriella form som CGT föreslår, ty inte heller dessa kan förhindra statens inträngande, även om arbetarna skulle få någon möjlighet att deltaga i ledningen.

Av nästan samma skäl vänder vi oss mot statliga socialise-

ringar eller kollektiviseringar, som skapa en statskapitalism i stället för ett i frihet samordnat och kooppererande näringsliv, en statlig profitekonomi i stället för en verklig behovsproduktion. Vi önska en fördelningsekonomi som tillgodoser såväl de individuella som de kollektiva behoven, en rättvis fördelning av produkter och råvaror.

Alla dessa invändningar leda oss vidare till den uppfattningen, att det behövs ett allmänt och världsomfattande näringsliv. Detta måste ordnas efter förhållandena i varje land på syndikaliseringens grund. Syndikaliseringen innebär att producenterna själva övertaga produktionens ansvariga ledning, för allmänhetens räkning och under dess kontroll.

En sådan plans genomförande förutsätter en internationell överenskommelse rörande en gemensam exploatering av rikedomarna och den föreslagna ekonomiska organisationen. Detta innebär att vår lösning endast är tänkbar i en världsekonomis ram som är organiserad på gemensamma grundvalar för dessa ändamål.

Är detta omöjligt? Vi tro det inte. Tvärtom. Vi tro att just här ligger den stora uppgiften för alla folk efter andra världskriget, en uppgift som man hittills inte har tagit upp i brist på insikt och på vidsynthet, samt av rädslan att inte kunna lösa problemet på rätt sätt. Med Platon kan vi säga att om denna lösning " inte är lätt, så är den ändå möjlig". Således gäller det att påbörja dess förverkligande.

Och medlen att komma till målet? Jag tror att medlet är bildandet av ett Internationellt Näringsråd som skulle ha till uppgift att arbeta för världsekonomin, att utveckla den, dirigera den och reglera den. Medelst de internationella industrifederationerna, kan den internationella fackföreningsrörelsen bilda detta Internationella Näringsråd.

Det skulle emellertid inte vara nog att bilda denna organism och garantera dess arbete, för att lösa problemet, utan det är av vikt att också bilda en andra organism; det Internationella Administrations- och Socialrådet vars uppgift är att sätta de olika länderna i harmonisk förbindelse med varandra, så länge som möjligt, för att förvandla världen till ett enhetligt HELT vars delar är absolut solidariska mot -men samtidigt fullkomligt oberoende från varandra.

Naturligtvis skall dessa internationella organ inte vara någonting annat än en utbyggnad av motsvarande organ inom alla de län-

der som skola associeras, för att ställa deras resurser till den stora allmänhetens tjänst.

Vi veta att vi inte kan vänta en sådan internationell räddningsplans genomförande från någon som helst regering, må den nu kalla för socialistisk eller kommunistisk. Verket kan endast genomföras av de i sina ekonomiska och naturliga klassorganisationer sammanslutna arbetarna. Vi veta t.o.m. att alla regeringar kommer att så länge som möjligt motsätta sig dessa planers förverkligande, och att de utan att vackla kommer att alliera sig med vem som helst för att få hjälp.

Endast en allmän, internationell och om möjligt samfälld aktion av alla världens arbetare kan således inge oss förhoppningen på våra måls uppnående.

Mest nödvändigt och väsentligt är det således att vår International går in för arbetarkampens internationalisering, såväl med hänsyn till dagskraven som till de större målen vilka vi emellertid måste försöka uppnå så snart som möjligt.

Under dessa villkor, men endast under dessa villkor, kan syndikaliseringens räddande formel i enlighet med våra idéer komma till användning i verkligheten.

Pierre Besnard.

x x x

ETT SPANSKT MANIFEST.

(IAA) I Spanien sprides förnärvarande nedanstående manifest, vilket är undertecknat av de två spanska fackorganisationerna CNT och UGT samt av alla vänsterpartierna med undantag av kommunisterna:

" Republikerna, socialisterna, UGT och CNT har kommit till fullständig enighet. Detta är inte överraskande, eftersom denna våra strävandens enhet tillkom under inbördeskriget och fortsatte framförallt under den fruktansvärda terrorns långa år som sammanlänkade alla våra tankar, våra handlingar och våra förhoppningar. Enheten oss emellan beseglades först i skyttegravarna, sedan i fängelserna, och tusentals martyrer offrade sina liv för vår gemensamma sak. Men denna enhet, alla våra gemensamma strävanden och vår längtan har nu tagit konkret gestalt. Det rör sig inte längre endast om en obestämd känsla av samhörighet, utan vi är numera bundna vid varandra genom högtidliga förpliktelser, genom

en pakt, en bestämd och konkret aktion, ett program som pålägger oss ett gemensamt ansvar... De två stora fackliga riktningarna, Socialistiska p...tiet och Republikanerna proklamera högtidligt och i medvetandet av sitt ansvar att de gemensamt ämnar återställa i Spanien den i stoftet trampade rättsordningen och upprätta en ny demokratisk ordning som skall utkräva ansvar för allt som hänt i vårt land alltifrån den 19 juli 1936 tills i dag. Vårt program hotar ingen som inte har begått kriminella förbrytelser. Alla hederliga människor kunna känna sig säkra, och vi gå in för att ingen skall utnyttja omständigheterna för att öva personlig hämnd. Men samtidigt innebär vår pakt att inget brott skall bli ostraffat, och att inte en enda av de skyldiga skall kunna undfly lagens dom.

Det är hela spanska folket, det är Spaniens arbetare och demokrater som underteckna detta program. Det finns ingen makt som kan hindra dess genomförande. Mycket snart kommer i Spanien friheten att återuppstå, liksom i den övriga världen. Den spanska fascismens fortsatta existens innebär ett hot och en fara för världens demokrater. Den falangistiska regimen kommer att försvinna. Spanien skall återgå till ett värdigt liv. Och sedan kommer detta program att fullständigt genomföras...

Detta är inte några tomma ord. Vi ha alltid betraktat det som hederssak att stå vid våra förpliktelser. Vi ha i den största farans stund inte sänkt våra fanor, och nu, då hela världen ropar efter frihet, förklarar Spaniens arbetare, Spaniens antifascister i allmänhet att deras program snart kommer att bli en ny regims grundval, att snart kommer att bli verklighet vad i dessa dagar den spanska fackföreningsrörelsen, socialisterna och republikanerna gemensamt beslutit."

x x x

REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISTISKA STRÖMNINGAR INOM DEN GAMLA LANDSORGANISATIONEN I FRANKRIKE.

CGT har erövrats av politikerna. Blir sprängning följden?

(IAA) Inom den franska fackliga landsorganisationen – CGT – arbetar en stark grupp revolutionära syndikalister, vilka energiskt söka att inpränta i organisationernas medlemmar den revolutionära syndikalismens idéer. Den första centrala förbindelse mellan revolutionära syndikalister av olika fraktioner ägde rum den 26 november 1944, då ett gemensamt möte hölls i Paris. Syftet därmed var att söka samordna alla oppositionell-

syndikalisters strävanden inom CGT. Detta möte beslöt bilda en Comité de Cordination Syndicale -CCS - (Fackliga Samordningskommittén), 18 lodamöter valdes att stå i spetsen för kommittén. En resolution som då antogs och som fortfarande betraktas som CCS program, kräver i tre punkter

1. Erkännandet av Amiensdeklarationen av år 1906 och internationalisering av arbetarnas kamp som bas för CGT:s verksamhet.
2. Omfattande fackliga demokrati - namnen på dem som kandiderar till fackliga funktioner måste offentliggöras 14 dagar före de ordinarie generalförsamlingarna;
3. Förbud mot samtidigt innehavande av fackliga och politiska funktioner. Vidare får fackliga funktionärer inte återväljas.

Denna samordningskommitté har sedermera utgivit en egen tidning: " Bataille Syndicaliste",

Av artiklarna i tidningens olika nummer framgår att fackliga spörsmål regelbundet behandlas.

Bland de yrkesgrupper till vars angelägenheter tas ställning, kan nämnas statens ämbetsmän, brevbärarna, byggnadsarbetarna, läderarbetarna, metallarbetarna, lantarbetarna, post- och telegrafarbetarna, typograferna.

I en artikel om byggnadsarbetarnas problem formuleras t.ex. tre elementära fackliga paroller, som i en eller annan form återkommer i alla dessa artiklar:

1. Kamp för normala löner med konstant köpkraft(i andra sammanhang formuleras samma sak som krav på " glidande löneskala").
2. Aktioner för lika löner för arbetarna i hela landet och ett allmänt pensionssystem.
3. Kamp för 40-timmarsveckans återinförande.

I en artikel om metallindustrin tillfogas parollerna:

4. Arbetarkontroll över produktionen.
5. Arbetarkontroll över företagens bokföring och avskaffande av den kommersiella sekretessen.

6. Energisk antifascistisk utrensning genom de väpnade arbetarnas försorg. (arbetarmiliserna).

I en av tidningens ledare behandlas den fackliga enheten och den fackliga demokratin. I densamma förklaras att det inte finns någon demokrati inom CGT förnärvarande. Bland annat förklaras:

" De sitta nu alla åter på sina gamla platser, de män som försvarade den tysk-ryska pakten genom vilken kriget lössläpptes år 1939 alla dessa män som då med skymf och skam avsattes från sina poster. Detta skedde då på initiativ av Léon Jouhaux, och det var en samvetsfråga för många gamla medlemmar i CGT." Men man behöver inte undra vart demokratin inom CGT har tagit vägen när man ser att gangsterna(kommunisterna) är organisationens lagstiftare...., förklaras det vidare.

CGT:s nationalkommitté har haft sammanträde i Paris dagarna den 3 - 6 september. Där har en del uppseendeväckande beslut gjorts som fullständigt har satt ur spelet CGT:s Amiensdeklaration av år 1906, vilken deklaration förklarade CGT stående utanför alla politiska skolor och valpolitiken. På sammanträdet nu förklarades att CGT inte endast skall vara intresserad av valen utan t.o.m. direkt deltaga i desamma, genom att uppställa sina sekreterare som kandidater. Mötet beslöt även att upprätta en särskild Exekutivbyrå inom CGT:s Konfederalbyrå, vars sekretariat är sammansatt av två kommunister, Frachon och Monmousen, en halvkommunist, Saillant och en moderat, Léon Jouhaux. Dessa förändringar i CGT:s organisationssystem ställer CGT under kommunistisk ledning och utesluter praktiskt taget Jouhaux från dess ledning.

Förbittringen över beslutet bland CGT:s medlemmar är stor. Naturligtvis kommunisterna undantagna, ty de äro storbelåtna. Även Jouhaux intima vänner äro förbittrade och anse att denne berått principiellt självmord genom att under sådana villkor stanna kvar.

Många av de revolutionära syndikalisterna anse att nu finns för dem inte längre plats i CGT. Även många som tillhöra den mera reformistiska gruppen framför liknande synpunkter. En konferens planeras för syndikalisterna i parisregionen för att diskutera situationen. Om arbetet skall fortsätta inom CGT eller om en ny facklig central skall bildas med anknytning till den syndikalistiska internationalen, till IAA.

x x x

SYNDIKALISTISK SEGER I CHILE.

(IAA) I senaste numret av tidningen La Voz del Gráfico - Typografernas Röst- vilken är organ för typograferna inom den syndikalistiska CGT i Chile, redogöres för en läderarbetarekonflikt, vilken av tidningen betecknas som en stor seger för CGT. Det meddelas att cirka 15.000 läderarbetare deltogo i strejken, vilken efter tre veckor slöts med seger för arbetarna. 20 % löneökning uppnåddes. Familjelön skall utbetalas till ogifta mödrar samt till frånskilda kvinnor och änkor som ha barn. Dessutom skall lön utgå för en rad helgdagar som företagarna förut vägrat att betala. Vidare har en bestämmelse genomförts med en garanti för minst 36 timmars arbete per vecka, per år räknat.

Uppgörelsen framtvingades genom sympatistrid. Det var CGT som stod i spetsen för densamma. Men redan innan denna utbröt beordrade regeringen de strejkande läderarbetarna att återupptaga arbetet, men de fortsatte ändå strejken. Typografer och stuckatörer över hela landet gingo då till sympatistrid.

Den reformistiska landsorganisationen CTCh stod helt utanför striden, även om en del av dess medlemmar deltogo. Den kontrollerade endast 30 % av de strejkande, 70 % av dem tillhörde den syndikalistiska CGT.

Efter två veckors strejk uppmanade CTCh:s socialistiska och kommunistiska ledare läderarbetarna att återupptaga arbetet utan att invänta att kraven skulle genomföras. Ett möte med cirka 500 ombud från strejkplatserna avböjde dock denna uppmaning. Striden skulle fortsättas. CGT inkallade i det sammanhanget ett stort opinionsmöte på Teatro Caupolicán, i huvudstaden. Detta besöktes av 15.000 arbetare, vilka protesterade mot socialisternas och kommunisternas förräderi.

Striden fortsatte således tills seger nåtts. Striden var en triumf för CGT och den direkta aktionen.

x x x

ITALIENS ANARKISTER.

(IAA) " Federazione Comunista Libertaria dell Alta Italia" (Frihetliga - Kommunistiska Federationen i Norditalien) har hållit konferens i Milano. Sedan mer än 20 år har federationen inte haft något

tillfälle att avhålla en sådan legal konferens, skriver tidningen Il Comunista Libertario, tryckt i Rom som bilaga till " Umanita Nova", för den lombardiska FCL:s räkning.

I fråga om fackföreningsrörelsen antogs en resolution varvid konferensen uttalade önskan om facklig enhet. Inte formen utan fackföreningsrörelsens innehåll skall vara avgörande. Inte centralism utan decentralismen måste vara den fackliga organisationens uttryck. Konferensen antog dessutom en allmän resolution av följande lydelse:

" 1. Vår rörelse måste förbli absolut oberoende och får således, för att inte förlora sin egen prestige och sin egen kraft, inte binda sig vid någon annan organisation,

2. Emellertid accepterar vi överenskommelser med alla de partier eller rörelser som vi möta på vårt revolutionära verksamhetsområde,

3. Det är framförallt lämpligt och av stor vikt att så snart som möjligt återknyta förbindelserna med de partiinformationer med vilka vi stodo i kontakt under den konspirativa och insurrektionella perioden,

4. Inom FCL är kamraterna fria att upptaga alla de förbindelser som kan vara opportuna för dem på grund av deras särskilda regionala förhållanden,

5. Medvetna om sin egen kraft, skall de frihetliga kommunisterna alltid vara beslutna att spela den revolutionära roll som de s.k. masspartierna försummat eller övergivit.

En ny konferens är planerad till Carranda. Till denna konferens skall anarkisterna från hela Italien inbjudas. De frågor som skall behandlas på denna landsomfattande konferens äro angivna i nedanstående dagordning för konferensen:

1. Federationernas och gruppernas verksamhetsberättelser för hela Italien.

2. Den frihetliga kommunismens ställning och verksamhet.

3. Vår rörelses nationella organisation.

4. Våra förbindelser med de andra politiska och sociala rörelserna.

5. Fackföreningsrörelsen och kooperationen.

6. Ungdomsrörelsens landsomfattande samordning.

7. Förslag rörande bildandet av en Försvarskommission för rörelsen.

8. Tidningsfrågor,

9. Nya frågor.

x x x

ÄNNU ÄR INTE PRESSFRIHETEN INFÖRD I FRANKRIKE.

(IAA) I en rapport från Paris till IAA:s sekretariat, lämnas följande upplysningar angående pressfrihetens tillämpning i Frankrike just nu:

" Under den tyska ockupationen, utfärdade den franska regeringen i Vichy i enlighet med Tredje rikets och Hitlers order en lag genom vilken skapades institutioner som ordnade fördelningen av råvaror och andra produkter. Dessa institutioner tjänade sedan som grundvalar för den korporativa konstitutionen vilken man så småningom utarbetade. En av dessa organ var pappersfördelningsämbetet. Detta skaffade papper för de tidningar som av nazisterna hade fått tillstånd att utkomma.

Tyskarnas försvinnande från Frankrike borde ha medfört återinförande av pressfriheten. Lovade man inte genom radion varje dag i London och Alger, under den fruktansvärda ockupationens dagar, att en fullständig och absolut frihet skulle komma det franska folket till del efter landets befrielse? I verkligheten har dessa löften som demagogiska lögnare och bedragare gjorde för att vinna folket för de allierades sak, endast förblivit tomma löften. De ha inte infriats.

När Paris befriades ockuperades alla viktiga tidningar och deras byggnader av de franska inrikesstyrkorna. Pappersförråden beslagtogs och ställdes genom informationsministeriet till vissa tidningars förfogande. Endast dessa kunde utkomma. Den allmänna meningen var, att detta förhållande endast skulle vara ett provisorium, och man trodde att det endast skulle räcka så länge tills man hunnit att återinföra den gamla ordningen.

Men tiden har gått utan att pressfriheten återinförts. Tvärtom. Det har nästan införts ett slags diktatur till förmån för den regeringslojа-

la pressen. Intet oppositionsorgan kan utkomma legalt. Proceduren är enkel. Tillstånd att utge en tidning vägras och som konsekvens därav får man ingen papperstilldelning. Dessa tidningar måste då söka köpa papper på annat sätt, om det finns något, men till jättelika priser. Man måste således i många fall betala 80, 100 á 140 francs per kilo i stället för de 10 francs som utgör det offioiella priset. Medan de legala tidningarna kunna taga ett lösnummerpris av 2 francs måste de illegala tidningarna taga en 3 á 4 francs. Detta innebär stora svårigheter och offer för dessa tidningar.

Bland andra är följande tidningar, vilka föra den revolutionära syndikalismens och anarkismens talan träffade därav: " L' Action Syndicaliste", "Bataille Syndicaliste", " Le Libertaire" och De qu'il faut dire" (Vad som måste sägas). Dessa tidningar utkomma således under mycket svåra förhållanden och på osäkra villkor.

En ach var förstår vilket fruktansvärt handikap detta är för den anarkosyndikalistiska pressen. Nu i detta ögonblick då krigsfaran på nytt reser sitt huvud, då den reformistiska CGT:s förräderi går längre än någonsin tidigare, då arbetarnas elände antar medeltida former, i detta ögonblick då vi måste kämpa mot hela strömmen av mäktiga motståndare, vilka ha stora medel till förfogande för sin propaganda söker man tvinga oss att tiga, att avstå från att skriva sanningen i ansiktet på en galen värld, att avstå att säga något till de bedragna och förråda arbetarna vilka offras på kapitalismens altare."

x x x

MOT DEN PORTUGISISKA FASCISMEN.

CNT:s nyhetsbulletin i Frankrike meddelar, att också de portugisiska antifascisterna i Frankrike utvecklar en omfattande verksamhet för att upplysa offentligheten om diktaturen i sitt hemland.

I Folkets Hus i Issy-les Molineaux ägde således nyss ett stort möte rum, där flera antifascistiska portugisiska organisationer och partier samverkade.

Bland talarna märktes Edmidio Guerrero, f.d. portugisisk statsminister, Anahorry, f.d. portugisisk konsul i Frankrike, dos Santos portugisisk yrkesofficer och deltagare i spanska inbördeskriget på republikansk sida, Agostinho das Neves, som representant för den revolu-

tionär-syndikalistiska CGT samt en del andra antifascister.

Das Neves hade just anlänt från Tyskland där han satt deporterad i Dachaulägret. Han är en av de mest kända militanterna för vår rörelse i den portugisiska emigrationen och tillhörde IAA:s Sekretariat i Paris 1938 - 39.

x x x

DEN REVOLUTIONÄRA SYNDIKALISMEN VINNER PÅ NYTT FOTFÄSTE I BRASILIEN.

(IAA) I början av 1930 - talet hade den syndikalistiska internationalen en del försänkningar i Brasilien, men rörelsen sloes sönder när Vargas grep makten och genomförde diktatur i landet. Genom folkets motstånd har dock Vargas diktatur så småningom försvagats och en återgång till ett friare system bebådas.

I dagarna har till IAA:s sekretariat anlänt en skrivelse från Porto Alegre i Brasilien vari bland annat meddelas: " För att organisera de brasilianska arbetarna i nya fackliga motståndsorganisationer mot kapitalismen och i den revolutionära syndikalismens anda ha vi bildat en frihetlig grupp. Denna har för avsikt att genomföra en kampanj för den fackliga reorganisationen, medels manifest och offentliga möten, vilka tydligt och konsekvent skall klargöra för arbetarna deras ställning gentemot kapitalismen och politikerna av samtliga kulörer. Vi vill visa att befrielsens väg är den revolutionära syndikalismens och att dess taktik är den direkta aktionen, utanför alla politiska partier." Det framhålles vidare i skrivelsen att detta gigantiska arbete försvåras av dålig ekonomi, ty i arbetarnas hem råder eländet och att vi dessutom förtfarande ha att kämpa mot en väldig reaktion.

x x x

19 JULI FIRADES I NORD-AFRIKA.

(IAA) Av den spanska syndikalistiska pressen i Nord-Afrika framgår att den 19 juli, dagen före den spanska revolutionens utbrott 1936, firades i många nordafrikanska städer.

I Alger hade " Det kämpande Frankrike" ordnat ett stort minnesmöte. Där talade fru Alice Sportisse, som objektivt redogjorde för den 19 juli 1936 i Spanien. Isabell del Castillo från Circulo Garcia Lorca talade för de spanska emigranterna.

I Oran hade den frihetliga spanska rörelsen - M.L.E. - ordnat möte och i detsamma deltog även representanter från de båda spanska republikanska partierna, Socialistisk ungdom, Socialistiska partiet samt den reformistiska landsorganisationen U.G.T.

Republikanen Dr. Agullé öppnade det av stora massor besökta mötet. Demokraten Pinto gick in för en federativ republik - den skall vara en republik för folket - och folket skall inte tjäna som medel för rent politiska syften, sade han. Partido Sindicalistas representant talade om arbetarnas enhet på barrikaderna. Bernabeu för CNT framhöll rörelsens konstruktiva anda och dess osjälviska samarbetsanda. Han vände sig mot vissa politiker i exilen. Han bekände sig till Proudhons och Bakunins idéer, vilka konkretiserats inom CNT. Vita talade för UGT och socialisterna, och vände sig mot Franco som landsförrädare: han säljer Spaniens ära.

I Colomb- Bechar hölls ett möte där UGT, CNT och socialistiska partiet hade talare. Socialistpartiets talare framhöll särskilt arbetarnas insats 1936. Den franska CGT ledde mötet och förklarade sin sympati med Spaniens antifascister.

I Sidi - Bel - Abbes hölls också ett stort möte, där de olika spanska riktningarna hade sina talare. Morales för CNT talade entusiastiskt om de båda fackliga centralernas insats efter Francos fall.

x x x

A R G E N T I N A.

(IAA) Från Argentina meddelas att den politiska utvecklingen i landet utvisar vissa ljuspunkter. I april 1945 meddelade regeringen, på grund av massornas opposition mot diktaturen, vissa riktlinjer för partiernas reorganisation för att återgå till konstitutionella förhållanden. Regeringen söker nu uppföra sig som om den aldrig varit diktatorisk. I vissa kretsar härskar valstämning.

Inflation, prisstegringar och militära rustningar är den diktatoriska regimens följder. Alla ministeriers utgifter har stigit med 20 till 40 %, för krigsdepartementet och marinen har utgifterna ökats med 100 %, och dessa två ministeriers utgifter omfatta hälften av alla normala statsinkomster, d.v.s. 500 miljoner pesos årligen. Man

beräknar att dessutom 2 miljarder pesos har investerats i rustningsindustrin.

Arbetarrörelsen är fortfarande fjättrad. Det rapporteras dock ett intressant fall av kamratstämning bland de hos staten anställda arbetarna. Det rör sig om en stor anläggning för oljedestillering i La Plata, som är statens. Till dess arbetare, liksom till alla andra hade regeringen utlovat en del sociala förbättringar, som dock aldrig blev verklighet. Arbetarna började bli oroliga, och som " rebeller" häktades därför 14 arbetare bland verkens arbetsstyrka. Flera månader satt de anhållna utan att någon visste vad som skulle bli av dem. Under tiden blev arbetarna allt mera upphetsade, och slutligen kom det till allmän strejk på hela anläggningen. Strejken förklarades som olaglig och arbetarna beordrades tillbaka till jobbet, Men det kom ingen tillbaka. Några fackliga ledare, som sade sig representera arbetarna, försökte uppmana dem till arbetets återupptagande, men förgäves. Då ansåg sig regeringen tvungen att ge efter, man satte de 14 anhållna i frihet och införde en del förbättringar för arbetarna.

x x x

P E R U

(IAA) Enligt vad som framgår av den syndikalistiska rörelsens tidningar i Chile har de anarkosyndikalistiska grupperna på nytt börjat framträda i aktiv verksamhet i Peru. De ha emellertid stora svårigheter med kommunisterna vilka utan villkor stöder regeringspolitiken. Det framhålles vidare att militärerna och prästerna dominera hela den peruanska politiken och landets näringsliv.

x x x

MANUEL PÉREZ.

(IAA) Sedan kriget nu slutat och censuren lättat något kunna allt fler och fler av de drivande krafterna inom den syndikalistiska världsrörelsen ge sig tillkänna. Nu senast vår spanska kamrat Manuel Pérez. Han blev på sin tid efter några år i franska fängelser utlämnad till Franco men meddelande ingår nu att han genom flykt från Spanien räddat sig över till Brasilien, där han nu verkar för anarkosyndikalismens idéer, Bland annat har han tillsammans med professor José Oticica i Rio de Janeiro bildat en social studieförening.

Pérez är en av den spanska CNT:s mest aktiva organisatörer och propagandister. 1931 framträdde han huvudsaklig ast som rörelsens organisatör i de baskiska provinserna, men några år senare tjänstgjorde han som organisatör på de kanariska öarna där han bildade en ny regionalfederation. När fascisterna satte igång sin kupp år 1936 befann han sig på agitation å de baleariska öarna, varifrån han dock kunde rädda sig genom en äventyrlig flykt, vilken flykt han sedermera skildrade i en spännande broschyr.

I ett brev han nyss sände till tidningen " Tierra y Libertad " i Mexico från Rio de Janeiro, bekänner han sig fortfarande till anarkismen och fastslår med tillfredsställelse, att också vissa element i UGT och Partido Socialista Espanol i dag accepterar den av Pi y Margall förordade spanska federativa republiken. Vi måste nu betona CNT:s konstruktiva anda, skriver han, i stället för att politisera.

x x x

HOLLANDS SYNDIKALISTER UNDER KRIGET.

(IAA) Före kriget hade IAA en sektion, Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond - N.S.V.. Som organ för N.S.V. utgavs tidningen " De syndicalist". Förbindelserna med de holländska syndikalisterna och IAA har under kriget varit avbrutna. Förbindelsetrådarna börja dock nu åter att knytas och av de brev som redan kommit IAA tillhanda kan avläsas en del detaljer som vi återkomma till här nedan.

Då tyskarna invaderade Holland blev en del kamrater från NSV häktade och internerade jämte kommunister, anarkister, antimilitarister och pacifister, samt naturligtvis en mängd antinazister. De senare utgjorde flertalet. Bland de häktade befann sig Albert de Jong på sin tid redaktör för N.S.V:s tidning " De Syndicalist". Efter kapitulationen blev de dock alla frigivna.

Tidningen " De Syndicalist" nedlades och NSV upplöstes. N.S.V.:s och Metallarbetarefederationens pengar räddades och tyskarna fingo därav intet. De till N.S.V. anslutna federationerna, liksom en del lokala organisationer sökte visserligen ännu en tid hålla sig vid liv, sökte värja sig till det yttersta, men även de blevo så småningom upplösta. På åtskilliga platser ha dock mindre grupper av syndikalister bibe-

hållit kontakten med varandra och hållit möten en gång i veckan. Officiellt har man samlats för att " spela kort", men i realiteten för att överlägga om problemen.

Utåt förelåg stora svårigheter för syndikalisterna att göra sig gällande. Men de ha personligt samarbetet med andra som även eftersträvat en frihetlig socialism. I dessa kretsar försvarade syndikalisterna kommunen som grundval för samhällsuppbyggandet och i ekonomiskt avseende driftsråden. Denna ståndpunkt accepterades även i viss utsträckning och försvarades i en illegal tidning: " De Vonk" (Gnistan) För duplicering av denna tidning blev en av NSV:s medlemmar, Teun de Jong, häktad och sänd till ett koncentrationsläger i Tyskland. Han har nu kommit åter.

Före kriget fanns det i Holland inte mindre än sju fackliga landsorganisationer. Efter tyskarnas likriktningssträvanden fanns det till slut endast Arbetsfronten kvar, som varje arbetare ställde sig fientlig emot. Sedan fackföreningsrörelsen var ur spelet fortsatte samarbetet mellan arbetarna på de enskilda arbetsplatserna. Det uppstod en faktisk enhet och en praktisk självverksamhet av arbetarna i de dlika företagen. Vid många tillfällen ha arbetarna gått till spontana aktioner. En sådan omtalas vid maskinfabriken Stork i Hengelo. " Arbetsfrontens ". ledare skulle komma att tala på fabriken kl. 11, d.v.s. under arbetstiden. Men arbetarna reagerade. Kl. 11 avkopplades den elektriska strömmen. Av de 3.000 arbetarna och tjänstemännen stannade endast cirka 100 kvar på fabriken. Alla strömmade ut på gatorna där befolkningen, kvinnorna inberäknade, samlats, ty detta skådespel, protesten mot förtryckarna ville de inte gå miste om.

En mängd sådana konflikter ha ägt sig rum i Holland under ockupationstiden vid många tillfällen. Arbetarna ha inte böjt sig.

Det som framför allt sysselsatt de holländska syndikalisterna under kriget var de fruktansvärda judeförföljelserna. Då de judiska arbetarna, som voro i kommunernas och statens tjänst blevo avskedade publicerade vår kamrat Priem från N.S.V. på egen hand ett manifest för att protestera och undertecknade det med sitt eget namn som ordförande för den syndikalistiska telefonarbetareorganisationen. Han häktades men frigavs efter sex månader. Strax efter hans häktning strejkade tusentals arbetare, framför allt kommunalarbetare i Amsterdam och i talrika andra städer. Det

blev masshäktningar och arkebuseringar.

Den mycket bekante värnpliktsvägraren Herman Groenendaal organiserade tillsammans med Albert de Jong och andra en hjälpaktion för de förföljda judarna. Groenendaal häktades och Albert de Jong måste " gå under jorden". Groenendaal satt inspärrad i koncentrationsläger två år men blev frisläppt 1944. Piet Zuydendorp, sekreterare i Anarkosocialistiska Förbundet i Holland och representant för det antimilitaristiska The War Resisters International - WRI - arkebuserades under december månad 1944 för att ha tryckt illegala flygblad och broschyrer.

Eikeboom, en av NSV:s medlemmar, arkebuserades därför att han vid en transport inte orkade gå längre, och en kamrat J.de Haas blev skjuten i april 1945. Även kamrat Lebeau, en känd konstnär som under hela sitt liv förblivit framför allt proletär och anarkist, har dukat under i koncentrationslägret i Dachau dit han sänts då han hjälpt till att skaffa judarna förfalskade pass. En annan medlem av N.S.V., Jac. Rees sökte att illegalt resa till Belgien och knyta internationella förbindelser. Han blev dock häktad samt anklagades att vara sekreterare i en illegal internationell syndikalistisk organisation. Han transporterades i sluten godsvagn till östra delen av landet. Men då tåget vid ett tillfälle stannade på grund av luftbombardemang lyckades Rees fly och klarade sig därigenom.

Sedan Holland befriats har på det fackliga området en helt ny fackföreningsrörelse utvecklat sig mycket hastigt och spontant. Det är den s.k. enhetsfackföreningsrörelsen som kan anses vara en fortsättning av det enhetliga uppträdande arbetarna tillämpade på arbetsplatserna under ockupationstiden. Denna nya fackföreningsrörelse räknar nu omkring 200.000 medlemmar och har vissa syndikalistiska tendenser. Förordar och tillämpar direkt aktion etc. Inom denna nya organisation arbeta NSV:s medlemmar men planera förnärvarande utgivandet av tidning för propaganda för syndikalismens principer. Hur det hela kommer att utveckla sig är ännu svårt att uttala sig om. I varje fall är kontakt med de holländska syndikalisterna uppnådd.

---oooOooo---